

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120213693
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8120213693.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcu: Z. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, XXX XX H., právne zastúpený JUDr. Ľubomír Hudák, so sídlom Mierová 87, 066 01 Humenné, proti žalovaným: 1) M. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, XXX XX H., 2) N. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, XXX XX H., obaja právne zastúpení JUDr. Alojz Naništa, advokát, so sídlom Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, o uloženie povinností, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 16C/99/2020-52 zo dňa 04.05.2021, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok.

II. Žalovaní majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd I. inštancie po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd žalobu zamieta.

II. Žalovaní majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že žalobou doručenu súdu 02.12.2020 sa žalobca od žalovaného domáhal zdržať sa konania, ktorým by nad mieru primeranú pomerom obťažoval práva žalobcu alebo ho obmedzoval vo výkone jeho práv a vykonali potrebné opatrenia na zamedzenie padajúceho snehu zo striech svojich nehnuteľností. Svoju žalobu žalobca odôvodnil tým, že žalobca je výlučným vlastníkom v podiele 1/1 k nehnuteľnostiam, a to parcele „C,,KN XXXX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 309 m², a na nej postaveného rodinného domu č. s. XXX, a parcele „C,,KN XXXX - záhrada o výmere 904 m², všetko zapísane na LV č. XXXX kat. úz. H., obec: H., okres: N., kde býva a predmetné nehnuteľnosti užíva. Žalovaní sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, a to rodinného domu č. s. XXX, postaveného na parcele „C,,KN XXXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 514 m², parcely „C,,KN XXXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 193 m², parcely „C,,KN XXXX - záhrada o výmere 1514 m², a parcely „C,,KN XXXX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 112 m², všetko zapísane na LV č. XXX kat. úz. H., obec: H., okres: N.. Žalovaní predmetné nehnuteľnosti užívajú, pričom spôsobujú závadný stav na jeho nehnuteľnostiach, a to tým, že v zimnom období neustále z ich domu a ich hospodárskej budovy za domom padá na jeho nehnuteľnosti (dvor, chodník, preddomie, záhradu) sneh, a to zo striech ich nehnuteľností. Žalovaní týmto spôsobujú to, že obťažujú svojich susedov, teda žalobcu v riadnom užívaní pozemku a nehnuteľností, tým že na svojom pozemku majú neustále sneh, ktorý je v zimnom období trvalý, a ktorý ich obťažuje, nakoľko ho musia odpratať, aby mohli vôbec riadne užívať svoje nehnuteľnosti nad mieru primeranú pomerom, čím vážne ohrozuje výkon

jeho práv. Konaním žalovaných je ohrozený výkon vlastníckeho práva žalobcu. Poukázal na to, že pri obťažovaní snehom berie v úvahu viaceré okolnosti, a to miesto vzniku snehu, jeho intenzitu, či sa jedná o trvalý alebo dočasný stav. V danom prípade sa jedná o zásah spojený s trvalým vytváraním hrozby výkonu práva žalobcu, žalovanými a preto sa jedná o neprimerané obťažovanie vlastníka susednej nehnuteľnosti, teda žalobcu. Na všetky tieto skutočnosti boli žalovaní vyzvaní a aj napriek tomu nevykonali žiadne dostatočné opatrenie na zamedzenie obťažovania padajúcim snehom. Vec bola riešená aj prostredníctvom obce H., ktorá vykonala prešetrenie sťažnosti žalobcu zo dňa 08.11.2019 ohľadne tejto veci. Výsledkom šetrenia obce bolo zistenie opodstatnenia sťažnosti a žalovaní boli vyzvaní na urobenie opatrení, aby sneh z ich strechy nepadal na dvor žalobcu. Aj napriek uloženiu výzvy Obcou, žalovaní nevykonali žiadne dostatočné opatrenia na zamedzenie padajúceho snehu na dvor žalobcu. Navrhoval uložil žalovaným, aby sa zdržali konania, ktorým by nad mieru primeranú pomerom obťažovali práva žalobcu alebo ho obmedzovali vo výkone jeho práv a vykonali potrebné opatrenia na zamedzenie padajúceho snehu zo striech ich nehnuteľností.

K žalobe sa písomným podaním zo dňa 08.02.2021 prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrili žalovaní, ktorí uviedli, že žalovaní rodinný dom postavili na základe stavebného povolenia zo dňa 10.07.1986 a podľa vedomostí žalovaných právni predchodcovia žalobcu postavili k pôvodnému rodinnému domu novú prístavbu až po tom, čo ich rodinný dom už bol postavený. Žalovaní konštatovali, že po sťažnostiach žalobcu urobili primerané opatrenia tým, že na strechu svojho rodinného domu umiestnili zachytávače snehu. Poukázali na to, že žalobca na svojom rodinnom dome nemá žiadne zábrany na zachytávanie snehu, ktorý padá na jeho nehnuteľnosti. Žalovaní poukázali na to, že obťažovanie je pôsobením na osobu vlastníka susediacej nehnuteľnosti alebo jeho veci významným len vtedy, ak je nad mieru primeranú pomerom z čoho vyplýva, že na základe predmetnej právnej úpravy nie je možné sankcionovať bežné správanie, u ktorého sa očakáva vzájomné strpenie a tolerancia. Poukázali na to, že vzhľadom na pomery v obci H., kde je viacero nehnuteľností - stavieb, postavených v bezprostrednej blízkosti hraníc susediacich pozemkov, poveternostných podmienok v obci, viac ako 30 rokov postavené stavby rodinných domov žalobcu a žalovaných opatrenia zo strany žalovaných na zamedzenie neprimeraného padania snehu na nehnuteľnosti žalobcu a nečinnosť žalobcu zamedziť padanie snehu zo striech jeho stavieb na jeho pozemky nie je dôvodné kvalifikovať konanie žalovaných ako výkon práva nad mieru primeranú pomerom.

Na základe vyššie zisteného skutkového stavu ako aj citovaných právnych ustanovení súd prvej inštancie konštatoval, že predmetné konanie predstavuje tzv. typický susedský spor.

Je vylúčené dosiahnuť úplnú izoláciu vlastníckeho užívania nehnuteľností tak, aby jedno užívanie nezasahovalo do druhého. V citovanom ustanovení § 127 OZ sa uvádza, že vlastník veci nesmie nad mieru primeranú pomerom susedov obťažovať hlukom, prachom, popolčekom, dymom, plynmi, parami, pachmi, pevnými a tekutými odpadmi, svetlom, tienením a vibráciami - súhrnne imisiami (z latinčiny immission, čo znamená vnikanie, vpúšťanie). Imisiami sa rozumie zásah do susedovho užívania a prenikanie účinkov činnosti vykonávanej na jednej nehnuteľnosti, na nehnuteľnosť druhú. Zdroj imisí sa nachádza na jednej nehnuteľnosti, ale následky sa prejavujú a šíria i na nehnuteľnosť susednú, pričom nemusí ísť vždy o nehnuteľnosť bezprostredne susediacu. Najmä v týchto prípadoch je potrebné vždy objektívne posúdiť intenzitu zásahu, teda to, či konkrétny zásah prekračuje mieru primeranú pomerom. Miera primeraná pomerom je významná pri imisiách, ktoré predstavujú tzv. obyčajné obťažovanie. Ak už ide o vážne ohrozenie práva alebo o zásah do vlastníckeho práva, je nutné poskytnúť vlastníkovi ochranu, bez ohľadu na túto mieru. Právna úprava vychádza zo zásady vzájomnosti a teda ochrana poskytovaná právam jedného vlastníka veci musí byť adekvátne ochrane právam druhého vlastníka, pričom každému ukladá rovnaké povinnosti v záujme nerušeného výkonu vlastníckych práv všetkých subjektov susedských vzťahov. Je samozrejmé, že do určitej primeranej miery je možné rušenie zo strany suseda akceptovať, avšak pokiaľ sa sused správa bezohľadne a mieru prekročí, je možné sa domáhať ochrany na súde.

V konaní bolo bez sporu z listinných dôkazov ako aj z výpovedí zistené, že dom žalovaných bol postavený o 2 roky skôr ako dom postavený právny predchodcami žalobcu, pričom matka žalobcu, v konaní vypočutá ako svedkyňa, dala v tom čase súhlas žalovaným v súvislosti s umiestnením ich rodinného domu, nakoľko v opačnom prípade by nedošlo k vydaniu stavebného povolenia a kolaudačného rozhodnutia.

V predmetnej sporovej veci je zrejmé, že správanie žalovaných nemožno kvalifikovať ako bezohľadné, keďže žalovaní na strechu svojho rodinného domu nechali namontovať snehové zábrany najskôr v dolnej časti strechy a keďže sa ukázali ako málo účinné, nechali si namontovať aj širšie snehové zábrany v hornej časti strechy po celej jej dĺžke, čo jednak predstavovalo finančné náklady a zároveň evokuje snahu vyjsť susedovi v ústrety. Nemožno prehliadnuť ani fakt, že z predloženej fotodokumentácie ako

aj výpovedí vyplýva, že na streche žalobcu nie sú umiestnené žiadne snehové zábrany, pričom aj z tejto strechy padá sneh do dvora žalobcu.

Nebolo žalobcom preukázané, že ide zo strany žalovaných a rušenie susedských práv nad mieru primeranú pomerom, keďže sneh je prírodný živél, ktorý sa tvorí činnosťou prírody, nedošlo k zmene sklonu strechy žalovaných a susediace rodinné domy stoja na svojich parcelách vyše 30 rokov. Došlo síce k zmene materiálu strešnej krytiny na streche domu žalovaných z eternitovej na plechovú, avšak zároveň došlo aj k namontovaniu snehových zábran na tejto streche, ako už bolo vyššie uvedené. Nebolo teda podľa názoru súdu žalobcom preukázané, že by išlo zo strany žalovaných o obťažovanie nad mieru primeranú pomerom, pričom aj z krátkeho záznamu videa prehratého na pojednávaní na mobilnom telefóne žalobcu, a vzhľadnutého stranami sporu, bolo vidno padanie drobných kúskov ľadu, aké pri odmaku bežne zo strechy padajú.

Súd prvej inštancie podrobil žalobný nárok aj tzv. testu proporcionality, pričom dospel k záveru, že uložením ďalšej povinnosti žalovaným v prospech žalobcu týkajúce sa namontovanie ďalších snehových zábran (pričom už dva druhy snehových zábran majú žalovaní namontované) by predstavovalo neúmernú záťaž žalovaným v komparácii s potenciálnym benefitom žalobcu.

Na tomto mieste súd považuje za nevyhnutné dať do pozornosti obidvoch sporových strán, že pri posudzovaní súdnej veci dospel k záveru, že problém medzi sporovými stranami je inde a predmetná kauza je len jedným z jeho prejavov. Je na stranách sporu, aby si uvedomili, že ich skutočný problém nedokáže vyriešiť žiadny štátny orgán svojim autoritatívnym výrokom. Žiadne rozhodnutie orgánu verejnej moci stranám sporu nedokáže zabezpečiť pokojné a harmonické spolunažívanie. Nastolenie optimálnej klímy, resp. aspoň znesiteľnosti spolužitia je výlučnou záležitosťou samotných strán sporu. Súd ako štátny orgán môže len apelovať na to, aby sa strany sporu zamysleli nad tým, či im stojí za to venovať svoj čas vytváraniu a živeniu konfliktov. Ani v tomto spore nie je nikto víťazom, ale obidve strany sú tými, ktorí stratili mnoho času, či už nezmyselnými útokmi alebo snahou brániť sa proti nim.

Vo všeobecnosti platí, že v medziľudských vzťahoch akéhokoľvek charakteru od druhého môže každý spravodlivo žiadať len to, čo je schopný a hlavne ochotný poskytnúť sám. Ak niekto požaduje pokoj tak musí i sám prispieť k jeho vytvoreniu. Inak sa nevyhneme bludnému kruhu negatívnych reakcií, či odplát (princíp tálionu), ktoré nikdy nič nevyriešia, ale len gradujú nežiaduci stav, ktorý bol vytvorený. Je na každom, aký modus spolužitia zvolí, resp. nastaví. V tomto ohľade existujú v zásade minimálne dve možnosti - buď nájsť spôsob ako s druhými vychádzať a eliminovať riziko vzniku konfliktných situácií alebo zmeniť prostredie pôsobenia, čo však vzhľadom na jednotlivé vlastnícke práva strán sporu ani nie je žiaduce. Ďalšou zákonitosťou života v spoločnosti je, že každý zodpovedá len za seba - za svoje reakcie, nie za reakcie druhých. V neposlednom rade treba mať tiež na pamäti, že nikto nedokáže ovplyvniť všetko to, čo sa mu deje, môže však ovplyvniť a ovplyvňuje to, akým spôsobom na to reaguje. Len na margo súd prvej inštancie poukázal na výrok Ernesta Hemingwaya: „Človek ľahšie poznáva vesmír než svojho suseda.“, z ktorého je možné odvodiť, že len vzájomnou komunikáciou a vzájomnými ústupkami je možné prispieť k zamedzeniu vytvárania špirály animozít a súdnych sporov, ktoré strany vyčerpajú ako emočne tak finančne.

V nadväznosti na uvedené súd apeluje na obidve strany, aby zväžiac vlastné hodnoty a priority, zvlášť v situácii, že nejde o takpovediac úplne „cudzí“ strany sporu, ale o bezprostredných susedov, riešili všetky problémové situácie zmierlivo a snažili sa o to nájsť kompromisy, ktoré im zabezpečia pokojné užívanie ich majetku i korektné vzťahy minimálne na úrovni slušného správania sa a tolerovania toho druhého. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd nesprávne právne posúdil skutkový stav veci, keď vydal takéto rozhodnutie, pričom poukazuje na to, že neakceptoval právne relevantné písomné doklady a dôkazy doložené súdu žalobcom na preukázanie svojich tvrdení, a tieto prehliadal. Jednoducho sa stotožnil bez akéhokoľvek skúmania podmienok merita vecí a rozhodných skutočností, s názorom žalovaného bez preukázania relevantných dôkazov, čo je výrazným pochybením súdu.

Žalobca sa od žalovaného domáhal zdržať sa konania, ktorým by nad mieru primeranú pomerom obťažoval práva žalobcu alebo ho obmedzoval vo výkone jeho práv a vykonal potrebné opatrenia na zamedzení padajúceho snehu zo striech žalovaného nehnuteľností. Žalobca je výlučným vlastníkom v podiele 1/1 k nehnuteľnostiam, a to parcele „C,,KN XXXX- zastavaná plocha a nádvorie o výmere 309 m², a na nej postaveného rodinného domu č.s.XXX, a parcele „C,,KN XXXX - záhrada o výmere 904 m², všetko zapísane na LV č. XXXX kat. úz. H., obec: H., okres: N., kde býva a predmetné nehnuteľnosti užíva. Žalovaní sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, a to rodinného domu č.

s. XXX, postaveného na parcele „C,,KN XXXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 514 m2, parcely „C,,KN XXXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 193 m2, parcely „C,,KN XXXX - záhrada o výmere 1514 m2, a parcely „C,,KN XXXX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 112 m2, všetko zapísane na LV č. XXX kat. úz. H., obec: H., okres: N.. Žalovaní predmetné nehnuteľnosti užívajú, pričom spôsobujú závadný stav na žalobcových nehnuteľnostiach, a to tým, že v zimnom období neustále z ich domu a ich hospodárskej budovy za domom padá na žalobcove nehnuteľnosti (dvor, chodník, preddomie, záhradu) sneh, a to zo striech ich nehnuteľností.

Odvolací súd má za to, že preukázal, že zo strany žalovaných dochádza k dôvodnému porušovaniu § 127, Občianskeho zákonníka, pričom jeho rozhodné skutočnosti sme opísali v žalobe podrobne a presne ich špecifikovali.

Trvá na tom, že žalovaní týmto spôsobujú to, že obťažujú svojich susedov, teda žalobcu v riadnom užívaní pozemku a nehnuteľností, tým že na svojom pozemku majú neustále sneh, ktorý je v zimnom období trvalý a ktorý ich obťažuje (nakoľko ho musia odpratať, aby mohli vôbec riadne užívať svoje nehnuteľnosti) nad mieru primeranú pomerom, čím vážne ohrozuje výkon jeho práv. Tieto tvrdenia sme preukázali aj dôkazmi, ktoré súd prvej inštancie len úmyselne prehliadal, a to aj napriek videu, z ktorého je zrejмый dôkaz padania ľadu nebezpečného pre spôsobenie aj poškodenie zdravia žalobcu a rodiny.

Nemôže akceptovať a je nedôvodné konštatovanie a záver súdu prvej inštancie v bode 29. odôvodnenia, kde uvádza, že dom žalovaných bol postavený o 2 roky skôr ako dom postavený predchodcami žalobcu, pričom matka žalobcu vypočutá v konaní dala súhlas žalovaným v súvislosti s umiestnením rodinného domu. Takýto záver súdu je nedôvodný, nakoľko je preukázané z tvrdenia žalobcu, ktorý na pojednávaní uviedol, že vyjadrenie žalovaného je nepravdivé, nakoľko nie je pravdou, že žalovaný keď staval dom nevedel, že sa bude stavať dom právnyimi predchodcami žalobcu, keďže bola úvaha, že sa postaví jeden rodinný dom so spoločnou priečkou. A taktiež, že

chodník tam, kde je dnes, bol vždy. Preto je nemysliteľné a pochybné ako súd odignoroval výpoveď žalobcu a jednoducho pre svoje rozhodnutie si akceptoval tvrdenia žalovaného. Súd neodstránil rozpor vo výpovedi a skutkovom stave a účelovo akceptoval len jednu stranu, a to žalovaného. Taktiež záver súdu, že matka žalobcu vraj dala súhlas s umiestnením domu je absolútne nedôvodný a ničím nepodložený. Súd opäť neodstránil rozpor vo výpovediach (konfrontáciou svedka a žalovaného príp. možnosťou vyjadrenia sa svedka k vyjadreniu žalovaného ohľadne tejto skutočnosti) aj napriek tomu, že tam mal účastníkov a svedka a len účelovo akceptoval tvrdenie žalovaného, čím vážnou mierou porušil práva účastníkov konania a rovnosť strán pred súdom. Áno je tu nepochybne rozporné konanie súdu a jeho nedôvodnosť rozhodnutia len v prospech žalovaného, keďže vzal do úvahy len vyjadrenie žalovaného, bez odstránenia rozporov.

Preto tu neobstojí ani záver súdu v bode 32/ odôvodnenia, že podľa názoru súdu žalobca neunesol dôkazne bremeno. Tu tvrdíme, že súdu sme predložili podstatné dôkazy na preukázanie tvrdení v našej žalobe, ako fotografie, tak aj samotný záznam videa priamo na pojednávaní, kde na všetkých je preukázané padanie snehu kusov ľadu, nad mieru primeranú pomerom a obťažovanie práva žalobcu a jeho obmedzovanie vo výkone jeho práv. Tu poukazujeme nato, že pri výpovedi svedkyňa uviedla, že si z dôvodu padajúceho snehu a kusov ľadu spôsobila zranenie (vytkla ruku v dôsledku pádu na snehu a ľade zo strechy žalovaných), čo súd vo svojom odôvodnení vôbec neuviedol a dokonca ani to neuviedol v zápisnici, ale zapísal len, že spadla. Aj tu je vidieť nedôvodnosť postupu súdu pri hodnotení a posúdení predložených dôkazov, ktoré akceptoval len v prospech žalovaného, čo je výrazným pochybením súdu. Je nemysliteľné ak žalobca a svedok zhodne tvrdia, že nemôžu užívať svoje nehnuteľnosti tak, aby nedochádzalo dokonca k ohrozeniu ich zdravia (čo preukázali na pojednávaní výpoveďou) z dôvodu padajúceho snehu a ľadu od žalovaných a teda ich nekonaním a obťažovaním nad mieru prípustnú pomerom, čo spôsobovanie ohrozenia zdravia je, tak potom rozhodnutie súdu je absolútne nedôvodné. Vyjadrenie súdu v bode 33/ odôvodnenie je opätovne vzhľadom na preukázané dôkazy,

nedôvodné a účelové. Z výpovedi svedkov je preukázané a aj potvrdením žalobcu, žalovaného a svedka, že došlo k zmene materiálu strechy z eternitu na plechovú a preto samotné snehové zábrany sú nedostatočné. Toto však súd vyhodnotil, len v prospech žalovaného. Nemôžeme súhlasiť so záverom, že sú tam zábrany, tak je to v poriadku, ako tvrdí súd. Jednoducho ide tu neustále o obmedzovanie nad prípustnú mieru a dochádza k ohrozeniu zdravia žalobcu a jeho rodiny a aj napriek tomu súd vyhovel žalovanému. Dávame si otázku, až keď dôjde k vážnemu ublíženiu na zdraví, tak potom súd bude akceptovať žalobu? Takéto konanie súdu je nedôvodné a v rozpore so skutkovým stavom. Tieto a všetky vyššie uvedené skutočnosti súd len prehliadal, čím procesne pochybil a jeho vyjadrenia v odôvodnení sú nedôvodné a rozhodol len na základe svojej ľubovôle a nie preukázaného skutkového stavu veci.

Vyjadrenie súdu v bode 34/ odôvodnenia je absolútne smiešne z ohľadom na daný stav veci. Test proporcionality je v danom prípade nedôvodný a nie je na mieste, keďže namontované zábrany

sú nedostačujúce. Nemáme vedomosť na základe akých odborných znalostí súd posúdil dôvodnosť doterajších zábran aj napriek preukázaniu, že nespĺňajú svoj účel, keďže ohrozujú život a zdravie žalobcu a jeho rodiny.

Máme za to, že súd nie je fundovaný v danom odbore a preto nám nie je jasné ako dospel k svojim odborným tvrdeniam ohľadne zábran ich vyhotovenie a účinnosti. Poukazujeme na to, že to aby sneh a ľad nepadal upravuje stavebná norma na riešenie striech STN 73 1901 od r. 1976 s novelizáciou r. 2005, podľa tejto normy projektanti navrhujú sklon strechy, sneholamy, statiku a podobne. Záleží to od oblasti kde sa stavby nachádzajú iné sú pravidlá v Bratislave a iné na Orave, ale to posudzuje vždy projektant. Súd svoje rozhodnutie neodôvodnil žiadnymi relevantnými dôkazmi ani odkazmi na akúkoľvek zákonnú odbornú úpravu, len svojvoľne zhodnotil, čím pochybil a vydal nepreskúmateľné rozhodnutie a nedôvodné.

Konanie súdu v danej veci a jeho nedôvodné a neodôvodnené závery v rozhodnutí sú výrazným procesným pochybením, ktorého dôsledkom je nezákonné rozhodnutie súdu. Odôvodnenie súdu prvej inštancie považujeme za rozporuplné a alibistické, kde poukazujeme na ust. § 185 CSP a jeho rozhodnutie je vydané na základe ľubovôle a bez toho, aby naplnil predmetnú ust. § 185 CSP. Ak by súd konal z náležitou odbornosťou a vykonal dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a s poukazom na formálnu pravdu nemohol by vydať rozhodnutie, ktoré je nezákonné a nedôvodné, bez akéhokoľvek odôvodnenia svojich záverov. Preto tvrdíme, že je tu porušenie práva na spravodlivý proces aj v tom, že rozsudok súdu neobsahuje odôvodnenie, ktoré by zodpovedalo zákonným ustanoveniam týkajúcim sa obsahu rozsudku. Z rozhodnutia súdu nie sú jasne a zrozumiteľne odôvodnené všetky skutočnosti ohľadne merita veci a preto, jeho vyjadrenie v rozsudku je konaním, ktoré nemá oporu v zmysle hodnotenia ohľadne obsahu rozhodnutia a to v zmysle procesného predpisu.

3. K odvolaniu sa vyjadrili žalovaní, ktorí navrhli odvolaciemu súdu, aby rozsudok ako vecne správne potvrdil a priznal žalovaným voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalobcom namietané nevyslovenie predbežného právneho názoru súdom prvej inštancie nezakladá nim tvrdenú procesnú vadu s následkom v podobe porušenia práva na spravodlivý proces a ani inú vadu majúcu za následok nesprávnosť rozhodnutia, keď nespĺnenie povinnosti, na ktorú poukazuje odvolateľ, vo všeobecnosti nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti žalovaní poukazujú na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého je zrejme právne posúdenie veci súdu.

Žalobca v odvolaní argumentuje tým, že v konaní bolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie príp. odborný posudok. K uvedenému je dôvodné uviesť, že žalobca ako strana sporu má nielen procesnú povinnosť tvrdenia ale aj preukázania ním tvrdených skutočností dôkazmi. V konaní nepredložil znalecký posudok resp. odborné vyjadrenie a ani ho súdu nenavrhol.. Zároveň nie je zrejme z akého odvetvia mal byť nariadený znalecký posudok a čo konkrétne sa malo ním objasniť.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného nie je možné dospieť k záveru, že zo strany žalovaných ide o konanie nad mieru primeranú pomerom. Bolo na žalobcovi, aby v konaní preukázal mieru primeranú pomerom a následne preukázal, že konanie žalovaných neprimerane prekračuje mieru primeranú pomerom. Záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu je aj z týchto dôvodov správny. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v bodoch 21 až 25 vyplýva ako súd právne posúdil posudzovanú vec. Z uvedeného právneho posúdenia je možné vyvodiť, že súd prvej inštancie použil správny právny predpis, ktorý správne interpretoval. Žalovaní považujú tento žalobcom uplatnený odvolací dôvod za neopodstatnený.

4. K vyjadreniu žalovaných sa vyjadril žalobca, ktorý zotrval na dôvodoch odvolania.

5. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní, pričom k výkladu pojmu „nad mieru primeranú pomerom“ poukázali na znenie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/117/1993 z 30.11.1993 publikované v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky č. 5-6/1994, pod č. 72/1994, s tým, že rekonštrukcia, resp. výmena strešnej krytiny nie je rušenie vlastníka susednej nehnuteľnosti, tým môžu byť len účinky stavby. Tvrdené rušenie padanie snehu zo strechy nad mieru primeranú pomerom nebolo v konaní žalobcom dokázané. Vychádza sa pritom z miestnych pomerov, dennej doby, ročného obdobia a pod.

Zo znenia ustanovenia § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že je vylúčené, opierajúc sa o tento právny dôvod žaloby, požadovať aby sa vlastníkovi uložil povinnosť niečo konkrétne konať.

Podľa žalovaných ani toto doplnujúce vyjadrenie žalobcu (nad rámec dôvodov uvedených v odvolaní), nie je spôsobilé zmeniť skutkové a právne závery ku ktorým dospel súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ustanovení § 379 a nasl. CSP a zistil, že rozsudok vo výroku o zamietnutí návrhu je vecne správny.

7. Súd prvej inštancie zistil správne skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery, vo veci samej aj správne rozhodol, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

8. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Daná právna vec je nepochybne vec sporová, v ktorej sa uplatňuje prejednácia zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nespĺnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

10. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré museli byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia o tom, že s žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, uzavrieť zmluvu a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

11. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009.

12. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p. (§ 191

ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplývajú ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 O.s.p. (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo 65/2000).

13. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 O.s.p., resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

14. Podľa § 153 CSP ods. 1, 2, 3, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadať, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

15. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

16. Koncentrácia konania má podľa zákonodarcu predstavovať efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie podľa zákonodarcu najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je novum spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie podľa neho plne odôvodnené a žiadúce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Uvedená objektívna časová hranica má veľký význam pre moment viazanosti súdu. Za stavu, ak žalobca neoznačil žiadne dôkazy prostriedky procesného útoku do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie na súde prvej inštancie skončilo, tak potom ani odvolací súd na tieto skutočnosti uplatnené v odvolacom konaní už prihliadať nemohol.

17. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu, ktorá sa v Civilnom sporovom poriadku presúva na procesné strany. Obzvlášť dispozičný princíp, princíp kontradiktórnosti konania a zásada formálnej pravdy majú v sporových konaniach podľa Civilného sporového poriadku obrovský význam najmä vo vzájomnej kombinácii, pretože práve ich dôsledným uplatňovaním možno dosiahnuť stav, v ktorom zodpovednosť za výsledok sporu leží najmä na stranách sporu.

18. Princíp kontradiktórnosti a zásada formálnej pravdy (resp. zásada prejednávacia), obsiahnuté v článkoch 8 a 9 základných princípov Civilného sporového poriadku, spočívajú v tom, že každá zo strán sporu je povinná niesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom tých skutkových okolností, ktorých existencia predurčuje jej výhru v súdnom spore; súd bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno nenesie a pri rozhodovaní vychádza len z toho, čo tvrdili a preukázali strany sporu.

19. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

20. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje tú stranu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí.

Účelom a zmyslom koncentrácie v civilnom sporovom konaní (§ 153 a § 154 Civilného sporového poriadku) je najmä prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonómie vrátane rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko).

Je plne v diskrečnej právomoci súdu, či omeškaný procesný úkon strany ospravedlnení alebo nie. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 33/2021 z 26. januára 2021).

21. Skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vyznelo v neprospech odvolateľa nemá automaticky za následok, že je nesprávne. K námietkam odvolateľa, uvedenými v odvolaní, odvolací súd dodáva, že žalobca okrem tvrdení v priebehu konania nepredložil žiaden dôkaz na ich preukázanie, pričom samotné tvrdenie na spravdepodobnenie nároku nepostačuje.

22. Súdne konanie je pojmovo späté s dokazovaním minulých udalostí a dejov. Dokazovať pritom zároveň „znamená presvedčať a dokázať znamená presvedčiť“. Dokazovanie má okrem noetickej podstaty pre právne rozhodovanie aj funkciu ďalšiu, funkciu presvedčania: „V pragmatickom pohľade nejde o to, aby argumenty boli objektívne platné, ale hlavne o to, aby účastníci rozhovoru nadobudli presvedčenie o váhe argumentov.“

Dokazovanie má teda viacero stránok. Má svoju stránku noetickú a stránku argumentačnú (a s ňou úzko späté stránky eristickú i rétorickú).

Z pohľadu noetického je základnou otázkou vzťahu dokazovania a pravdivosti poznateľnosť (miera poznateľnosti) minulých dejov a udalostí, inými slovami: otázka, či vôbec sme alebo nie sme schopní tieto deje a udalosti spoznávať v tej ich úplnosti, ktorá by oprávňovala pravdivostné hodnotenie výsledkov tohto poznania.

Hoci sú v uvedenej právnej vete atribúty hodnotenia dôkazov vymenované vedľa seba, v skutočnosti svojím zmyslom smerujú k jedinému cieľu. Týmto cieľom je overenie pravdivosti určitej tézy. Vierohodnosť (napr. svedka, listiny) je faktorom zvyšujúcim mieru pravdepodobnosti overovanej tézy induktívnym úsudkom (ak ide o vierohodnú osobu, možno predpokladať, že aj jej svedectvo v danej veci je pravdivé, rovnako ako keď ide o verejnú listinu, spojenú nielen s verejnou autoritou, ale aj s určitou mierou overovania osvedčovaných skutočností, možno obdobne predpokladať, že jej obsah je pravdivý). Závažnosť potom znamená objasnenie skutočnosti, či dôkaz bezprostredne vypovedá o dokazovanej téze alebo či z neho možno na túto tézu iba sprostredkovane usudzovať (z tohto pohľadu triedime dôkazy na priame a nepriame, pričom priamym priradujeme vyšší vypovedajúci potenciál pravdivosti). Zákonnosť vykonania dôkazov má byť garantom pravdivosti dokazovanej tézy. Povedané inými slovami, férovým spôsobom vedené dôkazné konanie (v trestnom práve spojené s aplikáciou najmä zásad rovnosti zbraní, prezumpcie neviny, práva na obhajobu, in dubio pro reo) sleduje jednak nachádzanie pravdy v konflikte proti sebe stojacich strán, jednak snahu o minimalizáciu chýb dokazovania, justičných omylov a tým aj minimalizáciu prijímania nespravodlivých rozhodnutí. (prof. JUDr. Pavel Holländer, DrSc Dokazovanie, prednáška, 13.12.2016).

23. Vlastník pozemku nesmie nad mieru primeranú pomerom obťažovať susedov hlukom, prachom, popolčekom, dymom, plynmi, parami, pachmi, pevnými a tekutými odpadmi, svetlom, tienením či vibráciami. Uvedené spôsoby obťažovania predstavujú imisie, z lat. „immissio“ v preklade vnikanie, vpúšťanie, alebo vháňanie. Vo všeobecnosti ide o akékoľvek prenikanie účinkov vykonávanej činnosti z jednej nehnuteľnosti na druhú.

Imisie možno rozdeliť na priame a nepriame. Priame imisie vznikajú činnosťou vlastníka pozemku, napríklad ak odvádza dažďovú vodu na susedovu nehnuteľnosť.

Na rozdiel od priamych imisí, nepriame imisie vnikajú bez vôle a konania osoby a sú výsledkom pôsobenia prírodných síl, alebo prejavom vlastností prenikajúcich látok.

Príkladom je napríklad pôsobenie vetra alebo sneženie.

Spomínané ustanovenie vymenúva imisie exemplifikatívne, čiže existuje množstvo ďalších emisí, ktoré v ňom nie sú taxatívne spomenuté, ale je možné sa proti nim tiež brániť. Ide napríklad o obťažovanie

štekotom psa, hmyzom, hlodavcami alebo lietaním lôpt na susednú nehnuteľnosť. Vlastník nehnuteľnosti sice môže obťažovať suseda rôznymi imisiami, ale len po mieru primeranú pomerom.

V zmysle ust. § 127 ods.1 OZ je možné žiadať ochranu proti výkonu vlastníckeho práva, ktorého dôsledky presahujú hranice vlastníckej veci (tzv. imisie). Imisiami sa spravidla rozumie prenikanie účinkov činnosti konanej na jednej nehnuteľnosti, na nehnuteľnosť druhú (rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 21Co/1/2012 zo dňa 23.04.2013).

V rámci prípadne súdneho konania je pritom potrebné dokázať, že dochádza k rušivým zásahom do vlastníckeho práva zo strany druhého vlastníka pozemku (neodstránenie popadaných plodov, či listov, neodstraňovanie presahujúcich vetiev stromov). Smerodajným môže byť i potenciálne hroziaca škoda v dôsledku uvedených zásahov.

V uvedených prípadoch je na mieste podávanie zdržovacej, resp. negatívnej žaloby (actio negatoria), a to vzhľadom na samotnú formuláciu ustanovenia § 127 Občianskeho zákonníka.

24. Žalobca s tzv. založenými rukami, ktorý svoj dom zhotovil, neskôr ako žalovaný, mimoriadne blízko k ich domu bez uskutočnenia v prvom rade svojich vlastných opatrení (pričom žalovaný už snehové zábrany má nainštalované), teda vykonal opatrenia na odvrátenie stavu padajúceho snehu zo strechy, a teda možno konštatovať paradoxne žalobcovo konanie-nekonanie, ktoré je v rozpore s princípom neminem laedere a tento princíp uznávalo „již římské právo (dle Ulpiána patřily mezi hlavní příkazy práva i alterum non laedere). Platný občanský zákoník v § 415 stanoví, že: „je povinností každého počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, majetku, na přírodě a životním prostředí“. Může se zdát, že je tímto principem popírán obecný princip svobody, ovšem takové omezení je naopak pro svobodu nutné a je jí vlastní. Bez tohoto principu by mohlo být výkonem svobody neomezeně zasahováno do práv druhých, což je nepřipustné. Dojde-li k neuposlechnutí příkazu nepoškozovat, nastupuje nová povinnost, a to nahradit způsobenou škodu. Takováto „sankce“ má sice také preventivní účinek, ovšem obecná zásada prevence vyjadřuje kromě povinnosti předcházet škodám (zamezit ohrožování či porušování práv z občanskoprávních vztahů porušováním smluvních i mimosmluvních povinností) také povinnost napravit způsobené újmy co možná nejúplněji a zpravidla ekvivalentně (formou reparace či satisfakce). Hlavním účelem úpravy odpovědnosti za škodu je její reparační funkce.“

25. Je evidentné, že žalovanému bolo dňa 10.07.1986 vydané stavebné povolenie a dňa 24.11.1988 kolaudačné rozhodnutie príslušným stavebným úradom (č.l. 19-21 spisu). Naopak žalobcovi dňa 11.07.1988 bolo vydané stavebné povolenie a dňa 20.07.1990 kolaudačné rozhodnutie príslušným stavebným úradom (č.l. 37-38 spisu).

26. Pokiaľ žalobca zhotovil dom neskôr v bezprostrednej vzdialenosti od domu žalovaného a žalovaný vykonal nateraz primerané opatrenia vo vzťahu k tvrdenému padajúcemu snehu (snehové zábrany) na streche svojho domu, potom úspech žaloby žalobca legitímne očakávať nemohol.

27. Navyše žalobcova procesná neaktivita spôsobila stav neunesenia dôkazného bremena, čo nepochybne má v sporovom konaní očakávaný dôsledok, a to neúspech žaloby. Odvolací súd poukazuje aj na to, že žaloba je predčasná a žalobca po prípadnom namontovaní svojich snehových zábran sám zistí stav v zimných mesiacoch, či spolu s opatrením vykonaným zo strany žalovaných má svoje opodstatnenie, teda či efektívne zabráni padaniu snehu zo strechy. Doposiaľ totižto nebolo preukázané, z ktorej strechy sneh padá na žalobcov pozemok.

28. Za stavu, ak žalobca neunesol dôkazné bremeno, nemôže legitímne očakávať úspech žaloby.

29. Samotné súdne konanie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku. Logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania za rešpektovania zásad (princípov spravodlivého súdneho konania), najmä zabezpečenia spravodlivej úpravy pomerov medzi stranami sporu je, zamietnutie žaloby.

30. Ústavný súd SR sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky

právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatnenie nárokov a obranu proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

31. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol; jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekomfortné.

32. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Pre neunesenie dôkazného bremena odvolací súd rozhodol postupom podľa § 387 ods. 1,2 CSP so stotožnením sa s dôvodmi prvoinštančného rozsudku a rozsudok ako vecne správny potvrdil.

33. Správne mu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

34. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní, preto im vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

35. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).